

Neboť nařízeno bylo rekurentce výslovně a jasně, »aby rekurs podpisem advokáta opatřila a znovu předložila«, i přičilo by se ustanovení § 521. c. ř. s., dle něhož lhůta rekursní prodloužena býti nesmí, kdyby připustilo se po uplynutí lhůty rekursní na místo opravení rekursu původního připojením podpisu advokátova podání rekursu nového advokátem. Toť by mohl v každém případě kategorický předpis tento podáním spisu požadavkům rekursu naprosto nevyhovujícího se obcházet a prodloužení lhůty ku podání pořádného rekursu advokátem mohlo by se vynutiti.

Toho v zájmu řádného konání spravedlnosti trpěti nelze. Nevyhovuje-li původní rekurs formálním neb meritálním požadavkům opravného prostředku, takže by advokát podpisu svého naň propůjčit nemohl, musí strana následky opomenutí svého sama si připočísti, jelikož má zákonné předpisy znáti a jich šetřiti.

Bylo tudíž původní rekurs, jelikož ani po opětném jeho předložení předpisu § 520. c. ř. s. nevyhovuje, an dosud podpisem advokáta opatřen není, pro tuto dle § 85. odst. 2. posl. věta c. ř. s. již neodstranitelnou vadu, rekurs později drem. X. podaný však jakožto opozděný zamítnouti.

Dovolací stížnost záložny, v níž poukazuje se k tomu, že advokát nemůže přece býti nucen, aby podepisoval podání předpisům zákona odporující a převzal za ně ručení, a že proto, dovoluje-li zákon v § 85. c. ř. s. opraviti podání, které zákonu nevyhovuje, dovoluje také, aby ve stanovené lhůtě místo původního podání bylo učiněno nové, patřičně provedené, jelikož přece pouhým podpisem advokáta nestane se ze spisu, který jest snad vadný, ještě podání, které by zákonu vyhovovalo, a v níž konečně odvolává se rekurent na rozhod. nejv. soudu z 28. března 1905 č. 4925 a z 5. května 1898 č. 6155 — nejv. soud. dvůr zamítnul s poukazem k odůvodnění naříkaného usnesení, jež vyhovujíc stavu věcnému i zákonu, vývody stížnosti vyvráceno nebylo.

(Rozh. z 5. října 1909, č. j. $\frac{R \text{ III. } 345/9}{1}$.)

Bb.

Jakým způsobem nutno ustanovovati útraty sporu zástupci strany, která útraty dle smíru platiti má, a kdo a jak si může stěžovati.

U c. k. okresního soudu v B. urovnán byl spor cihlářského mistra proti dvěma spoluvlastníkům cihelny (zaměstnavatelům to žalujícího mistra) na dodržení smlouvy smírem, v němž o záplatě útrat ujednáno bylo toto: »Útraty tímto procesem oběma stranám vzniklé, jak soudem ustanoveny budou, nesou oba žalovaní, každý z nich do polovice, a zaplatí je pp. právním zástupcům do 14 dní po právomoci usnesení, jimž ustanoveny budou, pod exekucí.« Ze stran byly

advokáty zastoupeny: žalobce a jeden žalovaný. Proti usnesení, jímž útraty sporu byly ustanoveny a v němž bylo specifikováno, kolik obnáší útraty vzniklé právním zastupováním žalobce a kolik obnáší útraty vzniklé právním zastupováním prvního žalovaného, podali jak žalobce, tak i první žalovaný stížnosti proto, že útraty byly nízko stanoveny. Rekursní soud (c. k. zemský soud v Brně usnesením ze dne 6. listopadu 1909, $\frac{R II. 349/9}{8}$), zvýšiv útraty, přisouzené žalobci, rekursu žalobcovu vyhověl, naproti tomu ale rekurs prvního žalovaného jako nepřijatelný zamítl a to z těchto

d ů v o d ů:

Lze sice zástupci i v procesu samém žádati za upravení útrat oproti svému klientu, avšak upravení to dít se má dle čl. V. uvoz. zákona k c. ř. s. v řízení nesporném dle dvor. dekretu ze 4. října 1833 č. 2633 sb. z. s. Měl tudíž ohledně těchto útrat zástupce žalovaného, resp. žalovaných soud vydati usnesení zvláštní dle předpisů zmíněného dvor. dekretu. Jelikož však v tom směru rekurs na zrušení této části naříkaného usnesení podán nebyl, nepřisluší soudu rekursnímu, zrušení to vysloviti.

Než prvžalovanému schází též legitimace k rekursu tomu a to ne snad proto, že by nesměl vystupovati bez srozumění spolužalovaného, kdyby měl důvod k rekursu; kdyby totiž domáhal se snížení přírčnutých útrat, nýbrž hlavně proto, že žádati za zvýšení útrat svého vlastního zástupce, přiči se — nehledě ani k tomu, že zvýšením postižen by byl též spolužalovaný — účelu rekursu jakožto opravního prostředku, jehož návrh vždy zníti má ve prospěch a nikoliv na škodu rekurentovu. Zvýšení útrat mohl domáhati se jen právní zástupce sám. Chce-li strana sama zástupci svému přilepšiti, k tomu nepotřebuje rekursu. Měl-li ale prvžalovaný při rekursu na zřeteli svůj poměr ku spolužalovanému, jenž z polovice zavázal se hraditi i útraty zástupce prvežalovaného soudem ustanovené, pak bylo jeho věcí, formulovati odstavec smíru o útratách jináče. Tuto chybu rekurssem, v němž rekurent sám se staví oproti svému dosavadnímu společníku v rozepři jakožto jeho soupeř v otázce útrat, více napravit nelze. To mohl, jak shora řečeno, toliko pr. zástupce sám. Rekurs podepsán jest však pouze prvežalovaným samým.*)

C. k. soudce T o m. Z i c h a.

*) Rekursní spis psán je psacím strojem a týmž písmem psán jest i podpis prvežalovaného. Rekursní spis je signován razítkem zástupce a jak z hlavičky papíru, tak i z obálky, v níž rekurs odeslán, je zřejmo, že vyšel z kanceláře právního zástupce. Hlavička rekursu zní: Rekursní spis JUDr. co zástupce proti usnešení ohledně stanovení útrat.